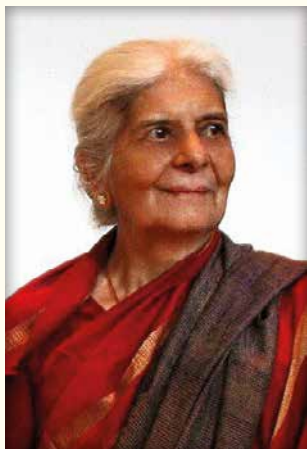

Radha Burnier (1923-2013)

Radha Burnier was van 1980 tot haar dood in 2013 de zevende International President van de Theosophical Society (Adyar). Als dochter van Nilakantha Sri Ram, de vijfde International President, was ze van kind af aan vertrouwd met theosofie. Ze was een leerlinge van Rukmini Devi Arundale's School of classical Indian Dance (The Kalakshetra Foundation) en trad op in verschillende Indiase films. Hoog opgeleid - zeker voor haar tijd - promoveerde ze in filologie en sanskriet.

Radha was gedurende vele jaren president van de theosofische centra in Crotona (USA) en Australië (The Manor). Ook stond zij jarenlang aan het hoofd van het Internationaal Theosofisch Centrum in Naarden. Daarnaast was zij lange tijd president van de Indiase Krishnamurti Foundation.

Onvermoeibaar zette ze zich in voor dierenwelzijn en het onderwijs van sociaal achtergestelde kinderen in India. Zij is auteur van diverse boeken.

Dit artikel werd gepubliceerd in *The Theosophist*, februari 2002 onder de titel *The View from Adyar: Being in the World, But Not of It*.

Gezien vanuit Adyar: In de wereld, maar niet van de wereld zijn Radha Burnier

Laten we eens kijken wat het betekent om buiten de wereld te staan. Niet in fysieke zin natuurlijk, maar vrij en in controle over je eigen leven en de loop daarvan, niet door externe of innerlijke dwang meegesleurd te worden in houdingen, waarden en overtuigingen. In de *Yoga-vasishtha* en de *Bijbel* vinden we het advies van respectievelijk Vasishtha en Jezus om als kleine kinderen te worden. Een kind is van nature gelukkig. Zelfs een slecht behandeld kind slaagt erin gelukkig te zijn wanneer het de kans krijgt. Kinderen worstelen niet met de wereld en houden zich niet bezig met bezitsdrang of zelfverheerlijking. Ze zijn gewoon zichzelf.

Daarentegen uit de essentie van wereldlijkheid zich bij volwassenen in bewuste of onbewuste houdingen van strijd en confrontatie. We verwachten dat de hongerende miljoenen vechten om lichaam en ziel bijeen te houden. Maar bij anderen die dergelijke moeilijke omstandigheden niet ervaren, is er voortdurend, op een subtieler niveau, ook iets dat worstelt. Er is strijd met de omgeving, familie, professionele en andere verplichtingen en met wie je bent. Zelfs degenen die zich aansluiten bij filantropische, goedbedoelende organisaties kunnen zich niet onttrekken aan strijd. Dan, moe van de strijd, streven ze ernaar om vrij te zijn van strijd! We durven niet stil te zijn, in vrede, maar willen altijd iets bereiken, ergens komen.

Hebben we ons afgevraagd waar we mee worstelen? Waarom ontstaat stress diep van binnen? Is de fysieke strijd van ons dierlijke verleden nog steeds actief in de hersenen? Waarom voelen mensen die genoeg te eten hebben en van alle

levensbehoeften genieten zich 'arm'? Is het gemoed verslaafd aan het bereiken van een andere toestand? In de moderne maatschappij worden kinderen getraind om zich in te spannen en zich voor te bereiden op steeds betere posities, meer vaardigheden, meer prestaties. Bovendien is er de strijd om geliefd te zijn. Hoe meer mensen hunkeren naar liefde, bewondering of erkenning, hoe stressvoller hun leven is. Ze hunkeren en eisen in plaats van zelf liefdevol, vriendelijk en behulpzaam te zijn; zo brengen ze hun leven door met worstelen.

Zonder een complete lijst te willen maken, kunnen we zien dat worstelen om je verdiensten te bewijzen, slim over te komen, voordelen te behalen, snel vooruitgang te boeken en nog duizend andere dingen te doen, een destructieve, psychologische gewoonte is. *Aan de voeten van de Meester* zegt dat we niet moeten proberen slim over te komen, maar waarom zouden we überhaupt iets willen lijken? Waarom al dat streven? Is het mogelijk om te handelen en te leven, te doen wat de moeite waard, nuttig en goed is, zonder er psychologisch voor te hoeven knokken?

Strijd is een ego-gewoonte, dus zelfs wanneer mensen geen deel willen uitmaken van de wereld en ernaar streven een spiritueel leven te leiden, blijven hun gedachten verlangen naar de aandacht van de goeroe, naar snelle verlichting of naar de beste methode om hun tekortkomingen te overwinnen. Dat is dus niet vredig. *Laat je niet gemakkelijk misleiden door je eigen hart*, zegt *Licht op het Pad*. Het is gemakkelijk om werelds te zijn, terwijl je je inbeeldt spiritueel te zijn. Aan de andere kant, door te leren beseffen dat het egoïstische zelf zich voedt met strijd, confrontatie met mensen, ideeën, omstandigheden en zijn eigen tekortkomingen, verdwijnt de spanning en ontstaat rust.

Gezond leven, natuurlijk en gelukkig zijn als kinderen, betekent: niet veeleisend zijn, niet worstelen, maar stil en kalm zijn bij wat er ook is. Het taoïsme leert geen weerstand te bieden, wat diepe innerlijke tevredenheid impliceert, in harmonie met aarde en hemel. De Bhagavadgita adviseert ook om te handelen terwijl je 'verankerd bent in yoga'. Yoga is het volledig realiseren van de harmonie tussen aarde en hemel, waarvan we deel uitmaken. Wanneer er geen gevoel van strijd is in wat we ook doen of denken (een staat die de ouden sama of kalmte noemden), vindt een opmerkelijke verandering plaats in al onze relaties en in ons hele wezen.

We moeten ons dus realiseren hoe we functioneren – niet wat we doen en hoe we oplossingen voor problemen vinden – maar hoe we functioneren. Misschien doet zelfs een kleine daad, gedaan met de juiste gemoedstoestand, veel meer goed dan veel dingen die door egocentrische strijd

Dmitry Osipenko | Unsplash

tot stand komen. In de oceaan ontstaan, wanneer een sterke wind waait, eerst kleine golven; maar naarmate de wind blijft waaien, worden de golven sterker en groter; dan veranderen ze in enorme golven en brekers. Zelfs de stevige zeilschepen van vroeger konden zulke golven niet weerstaan. We worstelen allemaal in het klein vanwege kleinzielige ambities en denkbeeldige behoeften. Op psychologisch vlak, net als in de oceaan, is een cumulatief proces gaande, zoals we zien wanneer er iets gebeurt in een menigte. Een paar mensen worden bang, dan raakt iedereen in paniek, wat resulteert in een stormloop. De hele wereld is zo. Onze kleine worstelingen stapelen zich op en worden uitvergroot tot grote gevechten en oorlogen. Mensen als Krishnamurti en de Dalai Lama zeggen: 'Jij bent verantwoordelijk voor de hele wereld!' Als we niet in rust en vrede leven, veroorzaken we oorlogen.

Lichamelijk in de wereld zijn is niet belangrijk, zolang er maar harmonie en rust van binnen heerst. Boeddha's worden in de wereld geboren als er degeneratie is, maar ze houden niet op boeddha's te zijn. Ze zijn nooit van de wereld, ze zijn vrij en karmaloos, omdat ze de belichaming van vrede zijn. Karma is niet alleen fysieke actie; het omvat de energie die we in uiterlijke actie steken. De energie van de boeddha's is liefde en vrede, terwijl de energie die gewone mensen genereren in meer of mindere mate egoïstisch is en daarom de oorzaak van geweld. Wil er vrede komen in de lijdende wereld, dan mag er in ons noch strijd, noch de illusies van onzekerheid en ambitie zijn. Wanneer onze illusies eindigen, zullen we voorbodes van vrede zijn.

Vertaling Marianne Plokker

ZELFREALISATIE

Het hele evolutieproces is voor de geest een ontwaken tot de waarheden, en de middelen om die waarheden te implementeren, die eeuwig in zichzelf aanwezig zijn. Wat impliciet was, moet expliciet worden.

Wat de mens werkelijk zoekt, is niet perfectie die in de toekomst ligt, maar vervulling die altijd in het heden ligt.

Het kennen van het niet-Zelf in iemands aard is de weg naar kennis van het Zelf.

Men moet in de diepten van het eigen bewustzijn het vitaliserende centrum van het eigen wezen zoeken, de fundamentele oorsprong van al zijn ontwikkelingen.

N. Sri Ram